

שלום עליך, אחי עמוס

ניגע אל החלום

זה נגמר,
זה עבר,
קצה חלום, ודי
חול הזמן שנשר
בין אצבעותי

זה נגמר,
זה עבר,
לתמיד, אולי
מעגל שנסגר
ונשארתי חי

ניפגש,
נתראה -
לב אוהב אינו טועה
כמו אל ים
נזרום, נזרום
נבקש עד שנגיע
וניגע אל החלום.

שלום חנוך

לפתוח במשפט שלום עליך זה הזוי ובלתי נתפס.

לפני הנסיעה האחרונה לנמיביה שהיתה קטלנית, לצערי, הסברתי לי לאן תהייה נסיעתך הבאה.

ואלמלא שירת חייך לא היית נפסקת, היה צריך להמציא לך מדינות לנסוע לצלם.

צילום היה כל עולמך, דרך המצלמה שהיתה אהבת חייך אחרי אירית, הבנות והנכדים.

אתה ממש פלירטטת עם המצלמה.

נהגת לקרוא לה 'צולמניה' כמו שאמא היתה קוראת למצלמה.

אפשר להגיד בהשאלה שנפלת בעת מילוי תפקידך.

עם הסתלקותך בחטף מצמרר מאיתנו, לא נשאר לי עם מי להזכיר נשכחות שהיו בחיינו עם אחינו טופליה ז"ל כשהיינו שלושת האחרים לבית גולדברג.

כמו למשל – תקופת ההסגר של שניכם כשחיליתי בפוליו ועוד הרבה קוריוזים.

מנהג היה לך מגיל צעיר להקרין סרטים, ירושה מאבא, חיידיק הסרטים דבק בך עד יומך האחרון.

ועכשיו – אתה חובר לטופליה – אז תשמרו עלינו מלמעלה.

עמוס, אתה תמיד היית לצידה של אירית, חסרונוך לאירית יהיה קשה מנשוא.

ביום התאונה חגגת 48 שנות נישואין.

אנחנו, רות ומורן והנכדים והנכדות מבטיחים לתמוך באירית במקומך.

לאירית ולנו נשאר להתרפק על האוצר הבלום של צילומיך שהם הרבה יותר חזקים ממילים.

תזכר תמוך כעמוס של אירית והמצלמה.

יהיה זכרך ברוך לא נשכח אותך לעולם.

אחיך, איציק